

VISQUIN LES SECTES!

morin les organitzacions...

El cristianisme sorgeix, sota la dominació de l'imperi romà, com una secta marginal i perseguida, que acaba seduïnt l'elit de Roma en un moment de decadència de la dominació imperial. A partir d'aquí, la caiguda de l'imperi permet la floració de milers de sectes que practiquen formes revolucionàries de viure en comunitat. Aquestes formes de vida són recollides per les fundadores de l'escolàstica, fonament del que serà el substrat cultural sobre el que s'edificarà l'Europa medieval.

Segles més tard, la història del liberalisme polític, avui dominant, l'escriuen les sectes i societats secretes liberals. A la França revolucionària, els “clubs” polítics donen pas als partits. Aleshores, molts d'aquests no passaven d'agrupacions de poques persones on els lligams que s'imposaven eren els propis d'un agermanament sectari. Després de la derrota de la revolució, la supervivència d'aquest pensament es dona a través d'una forma d'organització conspirativa, com la que predicaren la masoneria i els carbonaris.

Aquesta manera de fer perviu en alguns grups revolucionaris com el de les “enragés”, que participaven d'un pensament anarquista aleshores embrionari.

D'aquests grups destaca l'ús de la violència organitzada com a mitjà per assolir els seus fins, que es manifesta, a principis del XIX, per les conspiracions de societats secretes, com les que impulsaren Filippo Buonarroti o Auguste Blanqui.

Aquest text vol estudiar el punt on aquests grups deixen de ser sectes per esdevenir moviments de masses: que es titlli les organitzacions revolucionàries dels nostres temps de sectes, és un indicador que, més enllà de l'insult, descriu una manera de relacionar-se.

El que tenen en comú tots aquests grups, és que la seva potència radica en la seva **força espiritual**.

L'espiritualitat és la força que el col·lectiu confereix a l'individu i que l'individu confereix al col·lectiu, és una dinàmica de grup, aquell lloc comú on compartim vivències amb les nostres iguals. Però allò que de debò permet desplegar la potència d'aquests nuclis densos de pensament que són les sectes, és la capacitat de traduir aquesta **força espiritual** en **força material**.

D'aquesta manera, l'expansió del cristianisme pel continent comença el seu procés de consolidació amb la institució de les pràctiques de les ascetes d'Egipte, quan aquestes són allotjades a les cases de les dones de l'aristocràcia romana, que converteixen les seves llars en petits monestirs domèstics improvisats. Aquest primer punt de recolzament permetrà que, durant el segle V, es produeixi un moviment més organitzat que provarà d'instituir aquesta pràctica, d'origen oriental, a la península itàlica.

A partir d'aquí, uns segles més tard, sorgiran ordres com la del Cister, una xarxa de cases, autosuficients econòmicament, que allotjaran aquelles persones disposades a assumir els principis del model de vida, austera i en comunitat, que predicava el cristianisme primitiu. Amb els anys acabaran incidint a la vida pública d'una part significativa d'Europa, intervenint, fins i tot, a la reforma de les ordres militars de Calatrava i Alcàntara.

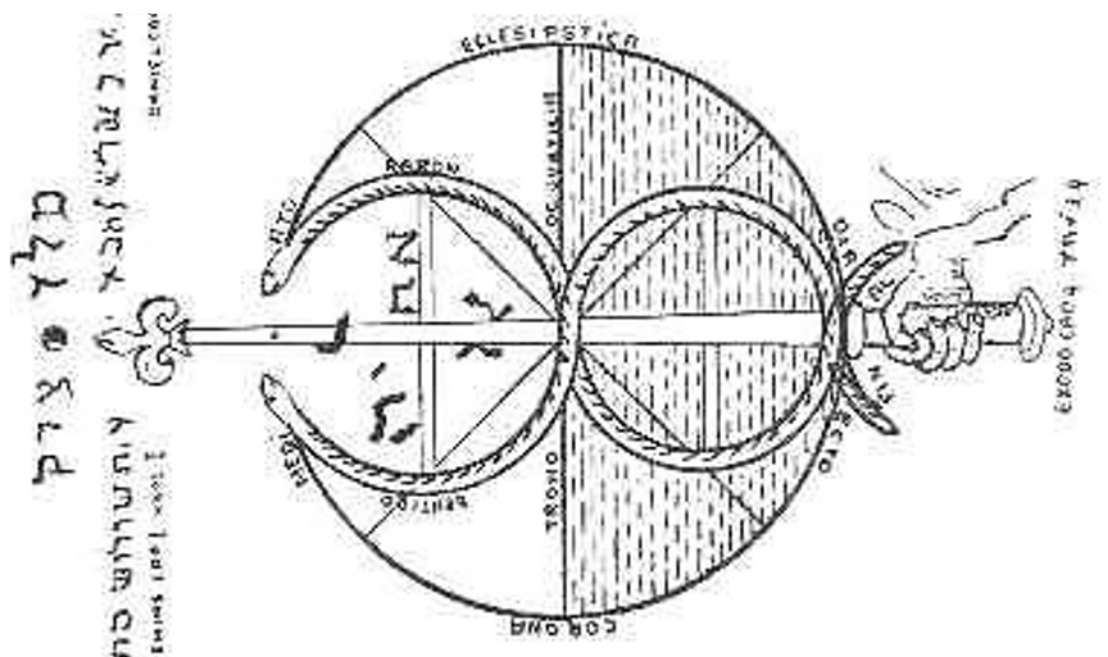
L'estratègia seguida pel cristianisme organitzat en l'escolàstica era clara i senzilla: predicaven amb l'exemple.

La seva fe, que era la seva **força espiritual**, els va permetre construir un moviment que treballava per influir el seu entorn, d'on aconseguien els espais físics (els monestirs) i l'autosuficiència (les relacions econòmiques extra-murs), que esdevenien la **força material** que els permetia consagrar les seves vides a la forma de vida que ells volien per la resta.

En aquest sentit, les revolucions liberals que esclataren a Europa durant els segles XVIII i XIX, no haurien pogut donar-se sense totes aquelles persones que oferiren casa seva a les revolucionàries que conspiraven per enderrocar un règim que s'auto-proclamava d'origen diví.

L'avenç del pensament liberal es donava a través d'aquells territoris on aquest gaudia de simpaties: circulava a través de l'opacitat que oferien les reunions clandestines a les tavernes i a les cases particulars, i es consolidava en l'estabilitat d'aquells territoris on havia triomfat aquesta doctrina.

Així, la **força espiritual** de les primeres liberals, anava dibuixant un mapa de complicitats per tot el continent, que constituïa la base o la **força material** sobre la que es construiria un règim polític i econòmic que, encara avui, impera.

En paraules d'algunes agents del Partit Imaginari:

El que ens demostra això és que tota amistat camufla un nucli conspiratiu: L'any 1833, Vidocq deplora l'existència a París de més d'un centenar de societats secretes. Tota la història del moviment revolucionari francès, entre 1830 i 1870, duu la marca d'aquestes societats: clubs més o menys permesos, que es transformen en oficines de propaganda clandestina o en conspiracions quan s'instal·la la repressió, per reconvertir-se en clubs quan el règim vacil·la.

El 1848, només a París se'n compten més de sis-cents, entre els quals hi ha, per citar-ne només un, el club de l'Aixecament Revolucionari del 69 del carrer Mouffetard, presidit per Palanchon, antic aliat de Blanqui.

La història oficial del moviment obrer pretén que la tradició conspirativa, amb els seus juraments, els seus rituals d'admissió i el seu decorum secret, s'hagi marcit davant d'aquell moviment obrer del que, no obstant, va ser-ne bressol. (...)

Certament, una no és admesa avui a la Lliga suposadament Comunista i suposadament Revolucionària com ho era a l'Associació de Treballadores Igualitàries el 1839:

“Escolta amb confiança i sense por: ets entre republicanes i comunistes i, conseqüentment, comences a viure a l'era de la igualtat. Elles seran les teves germanes si ets fidel al teu jurament, però estaràs irremeiablement perduda si les traïcionen. Elles ho han jurat com tu ho acabes de fer. Escolta ara amb la màxima atenció: la comunitat és la veritable república: treball comú, educació, propietats i gaudir comú; és el Sol, símbol de la igualtat, és la nova fe per la que totes hem jurat morir! No coneixem barreres, ni fronteres, ni pàtria; totes les comunistes són les nostres germanes, les aristòcrates les nostres enemigues. Si et fa por el calabós, la tortura o la mort, si sents que flaqueja el teu valor, retira't; per entrar a les nostres files has de poder confrontar tot això: Una vegada fet el jurament la teva vida ens pertany, compromets el teu cap i el de la que t'ha portat aquí per la resta dels teus dies. Ara reflexiona i respon...”

d'El llamamiento y otros fogonazos (Ed. Acuarela).

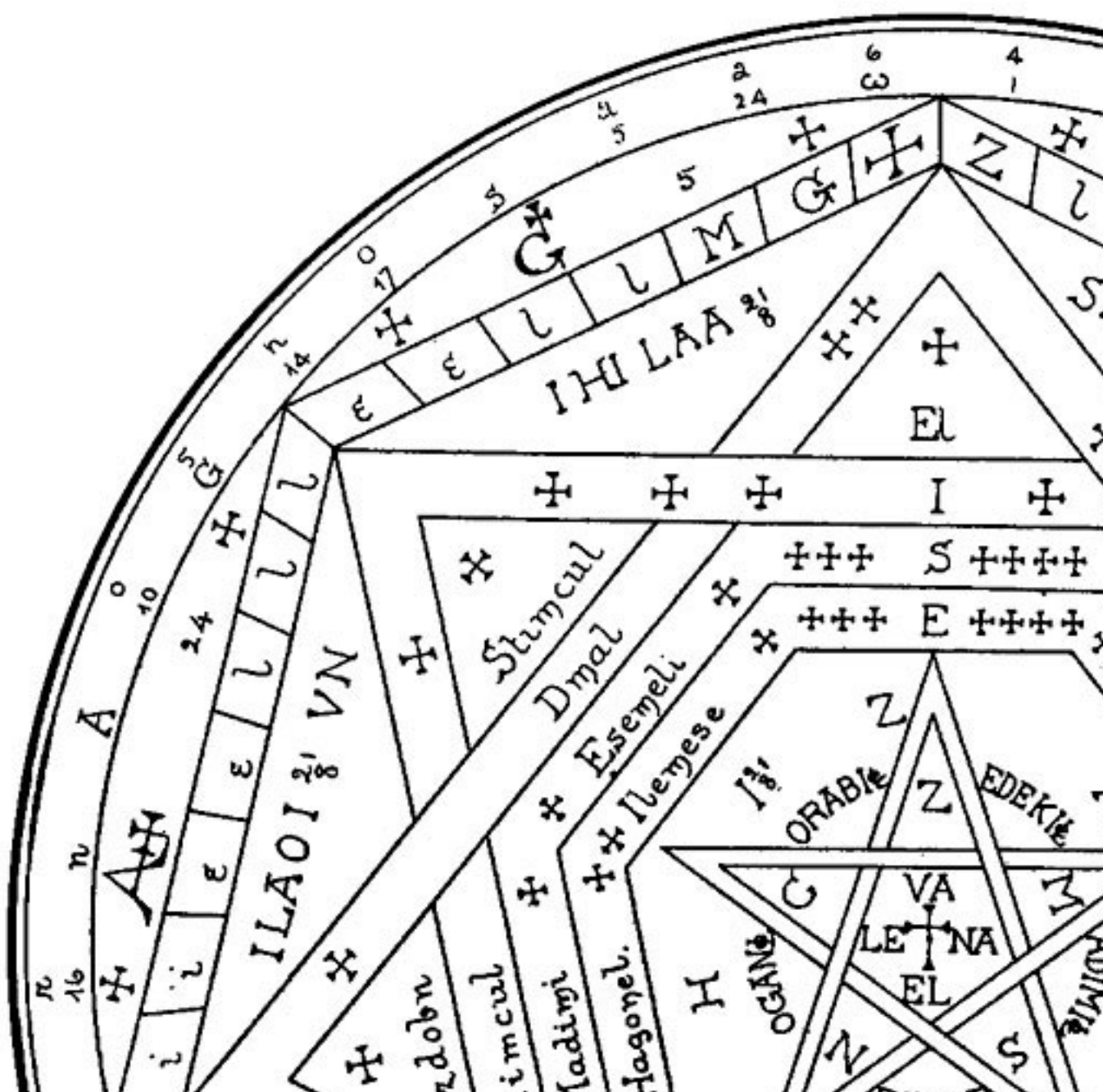
Amb aquest text, les autores defenses i il·lustren la tesi que, des del seu punt de vista, qui va sostenir i alimentar el conflicte entre classes no van ser tant els grans partits i sindicats socialdemòcrates o anarco-sindicalistes, si no els llaços tradicionals, les familiaritats gremials i de barri, i la potència de l'amistat que es van donar abans i al caliu d'aquests.

No és una tesi aïllada, Chris Ealham, a *La lucha por Barcelona. Clase, cultura y conflicto. 1898 – 1837* (Ed. Alianza), fa una exhaustiva radiografia de l'ecosistema urbà de la Barcelona de finals del XIX i principis del XX, sobre el que es construirà un dels fenòmens més singulars de l'antagonisme europeu: l'esfera pública anarquista.

Ealham fa un retrat d'aquelles pràctiques de la vida comunitària als barris que ja existien abans de l'articulació d'un moviment obrer organitzat en grans sigles, i de com les persones que participaven d'aquest, quan ja era instituït, impulsaven experiments d'economia i docència alternatives, tals com la creació de cooperatives o l'obertura d'ateneus.

D'aquesta manera, les anarquistes, com ja havien fet els monjos del Cister, posaven en circulació una nova forma de vida, predicaven amb l'exemple del treball comunitari entre iguals, tot construint un nou imaginari basat en la cooperació; però a l'hora, oferien els seus espais i recursos - ateneus, cooperatives, cases particulars etc. - a totes aquelles persones que conspiraven contra un Estat que entenien que existia només per defensar els interessos de les que més tenien.

Així doncs, la **força espiritual** de l'imaginari anarquista es va traduir en una **força material** que permetia cartografiar mapes de relacions que en facilitaven la circulació. Es tornava a donar un fenomen semblant al de l'expansió del liberalisme: circulava a través de l'opacitat que oferien les reunions clandestines als ateneus, cooperatives i a les cases particulars, i es consolidava en l'estabilitat d'aquells barris on la doctrina tenia més adeptes.

Però pensar que l'expansió i el creixement d'aquests grups i les idees que defensen, ha estat sempre un creixement linial i gens problemàtic és enganyar-se. Els enemics de les sectes revolucionàries tenen clar que, per evitar-ne la proliferació, és necessari minar la dimensió espiritual de les mateixes, així com destruir-ne les bases materials. D'aquesta manera, durant segles, el cristianisme ha estat perseguit per Roma, que promovia l'eliminació física de les seves adeptes, així com la destrucció dels seus temples i llocs de trobada, per tal de forçar a les seves seguidores a abandonar les seves creences; i les execucions han estat a l'ordre del dia dels governs absolutistes per tal d'evitar l'expansió del liberalisme, com també s'ha promogut, des d'aquests governs, la persecució de totes aquelles persones que els donaven acollida.

Fa falta enumerar els càstigs als que han estat sotmeses les revolucionàries que instigaven la lluita de classes?

És en aquest punt quan entra en joc la necessitat d'assenyalar una nova força: la **força guerrera**.

Créixer qüestionant l'establert, implica convertir-se en una amenaça per l'ordre imposat. No es pot pretendre créixer, espiritual i materialment, si no s'assumeix una actitud bel·ligerant contra allò que combat el grup. Podríem enumerar moltíssims exemples de com aquests grups s'han armat per defensar i expandir el seu territori: no queda tan clar amb l'exemple dels monestirs, on sovint la defensa anava a càrrec del poder local amb qui tenien bona sintonia; però la veiem fàcilment amb els vincles de les revolucions liberals amb l'exèrcit – moltes d'aquestes revolucions van sorgir de la mà de l'estament militar – i amb la violència revolucionària de les obreres organitzades, que s'extengué durant els tres-cents anys d'imperi del capitalisme.

D'aquesta manera, de la conjunció de les **forces espiritual, material i guerrera**, sorgeix la possibilitat de crear sub-societats, locals i independents, per arrencar a les estructures i als dispositius de poder tot allò que fa la vida possible i que aquestes mateixes estructures i dispositius ens han robat: l'aptitud per comunicar, els mitjans materials, i la capacitat de defensar-nos...

Així doncs, trobem-nos, totes aquelles persones que, en algun moment de les nostres vides, hem pres consciència de la nostra força en el grup.

Coneixem-nos per desarmar-nos, per deixar de ser jo contra tu i esdevenir nosaltres.

Toquem-nos, acariciem-nos, besem-nos, follem.

Que casa meva sigui nostra, que el Casal, l'Ateneu o el Centre sigui de totes. Compteu amb mi, compta amb nosaltres: perquè tu ets nosaltres.

Les que sabem què implica viure en comunitat, i ja no podem tornar a la normalitat imposada com si res, ja fa temps que ens hem independitzat: i defensarem la nostra independència fins on calgui...

Sectes i sectàries del món, unim-nos!

A les meves germanes d'arreu, que no us conec però que us estimo.
Vosaltres ja sabeu qui sou...

